

Jaap treedt achter haar het vertrek binnen. In de hooge bedstede in den rechterhoek ligt Molm. Onbeweeglijk, met de oogen gesloten, diep, zwaar ademend. Hij leeft, maar zal hij blijven leven? Daar draait hij met gesloten oogen het hoofd heen en weer op het kussen.

„Kijk, hij beweegt zich! zou hij wakker worden?”

„Neen, meester zegt, dat hij nog wel een heelen tijd zoo zal liggen. Hij slaapt, hij is bewusteloos. — „Kijk, dat doet hij telkens,” zegt ze, nu Molm de rechterhand langzaam en als loodzwaar oplicht en naar het hoofd brengt, om dan een paar keer onvast, beverig naar het voorhoofd te tasten en vervolgens de hand weer naast het lichaam neer te leggen, steeds maar met het hoofd draaiend en af en toe zacht kreunend. „Dat doet hij ieder keer. Het doet hem zeker pijn. De meester heeft hem gelaten, maar 't heeft niet geholpen. 'k Geloof niet dat hij er boven op komt!” zegt ze zwaar zuchtend, terwijl ze werktuigelijk met de hand over de tafel strijkt. „Mijn arme kinders, wat moet daar van terecht komen?”

Bot-Jaap verkeert in een onaangename toestand. Hij wou maar, dat er een notarisklerk af te ranselen was op 't oogenblik, of dat er een paar ijsschotsen op hem afvlogen, die hem handen vol werk gaven, of zoo'n ruwe taak. Praten, en dan nog wel wat vriendelijks zeggen, iets goedgehartigs, dat is zijn vak niet. „Daar moet je domine voor wezen!” zegt hij altoos.

„'k Wou, dat ik Dirk te Mander maar had laten gaan, die kan veel beter praten dan ik!” broemt hij in zichzelf.

Hij zoekt en zoekt naar mooie woorden om nu ereis te zeggen, wat hem op 't hart ligt, maar 't lukt niet; en ondertusschen strijkt zijn zware, knokige vuist over zijn broek en doet hij af en toe den mond open om te beginnen.

„Mijn arme man; mijn arme kinders!” klaagt vrouw Molm weer zacht, met de hand op het hoofd van den zesjarigen Hannes, die met een vingertje in den mond tegen moeders knie leunt.

„Nou,” zegt Jaap, moed vattend, terwijl hij zich de keel schraapt, „nou, vrouw Molm, je moet nou niet zoo dadelijk in den modder zinken, net als een zeelt, die in 't net zit. Dan kom je er nooit meer uit. Je moet je goed houden. Den kop er tegen in, weet je, net als de zalmen, — als 't er niet onder door kan, nou, dan spring je er boven over, zal 'k maar zeggen. En dan, je weet wel, de visscherlui zijn al net als al 't zeevolk, ze laten mekaar niet in den steek. Kijk ereis hier, van ochtend hebben een stuk of wat jonge kerels, die hun duiten anders toch maar opmaken aan allerlei wissewassen, een paar guldens bij mekaar gelegd en toen hebben ze mij gevraagd, omdat ik jullie dan nog al zoo'n beetje ken, of ik dat aan jou zou willen geven. En toen heb ik natuurlijk gezegd, dat ik dat wel doen zou, en hier zijn ze.”

Na dit alles in een adem door gezegd te hebben, grijpt hij diep in den zak en legt een handvol geld op de tafel vlak voor de verbaasde vrouw, die niet weet, hoe ze 't heeft.

Eer ze nog van haar verwondering is bekomen, voegt Bot-Jaap er bij:

„En nou hebben ze nog een ander plan gemaakt ook; ze willen allemaal